

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ * * * * *

* * * * * ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ Ε' - ΑΡΙΘ. 50.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1908.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ * *

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Στῆς κόρης τ' ὤμορφο κορμί, σὰν σ' ἀπαλὸ κρεββάτι,
γλυκοκοιμῶταν ἡ Ὕμορφιά, ροδόκρινη, δροσάτη·
κι' οὔτε τὰ μάτια ποῦ ἀνοίγαν καὶ τὴν ἐλαχταροῦσαν,
οὔτε οἱ καθρέφτες ποῦ συχνὰ τὴν ὄψι της θωροῦσαν,
οὔτε τὰ γέλια τῶν πουλιῶν, οὔτε τὸ φῶς τριγύρου
ἐσκόρπιζαν στὸν ὕπνο της τὴν καταχνιὰ τοῦ ὀνείρου...
Κ' ἡ κόρη ὅλο μεγάλωνε κ' ἐκείνη ὅλο κοιμῶταν.

Κι' ὅταν τὰ στήθη ἐμέστωσαν ἀγάλια-ἀγάλια, κι' ὅταν
λυμένα ἐκατηφόρησαν στὴ ράχη τὰ μαλλιά της
καὶ ξάστερα ἀσημύθηζαν τὸ γέλιο κ' ἡ λαλιά της,
ἦρθε ἡ Ἀγάπη ἡ μάρισσα κρατῶντας σιῶνα χέρι
ἀπὸ λευκὰ τριαντάφυλλα γεμάτο ἓνα πανέρι.

— Ξύπνα ἀπ' τὸν ὕπνο σου, Ὕμορφιά, ξύπνα νὰ μ' ἀγκαλιάσης,
τὴ ζηλεμένη χάρι σου νὰ δῇς ν' ἀναγαλιάσης,
νὰ δῇς ὅλα τὰ ρόδα μου μὲ τί χαρὰ σοῦ νεύουν!
Εἶπε τ' ἀχνά σου ὀνείρατα ποῦ τώρα ζωντανεύουν.

Εἶπε, καὶ τὴν ἐφίλησε τόσο γλυκὰ στὸ στόμα
ποῦ ἡ Ὕμορφιά ἀνατρίχιασε, καὶ πρὶν, ἄχ! πρὶν ἀκόμα
ἡ ζάλη τοῦ ὕπνου σκορπισθῇ στῆς χαρᾶν γῆς τ' ἀγέρι,
ἀνοίξε τὰ ματάκια της κι' ἀπλώσε στὸ πανέρι
τὰ χέρια της ἀκράτητα...

Ἀλλοίμονο κι' αἵμάνα!

μὲς' στὰ πυκνὰ κλαδόφυλλα τ' ἀγκάθια ἦταν κορυμμένα,
κ' ἐνῶ τὰ ρόδα ἀνάδενε γιὰ νὰ τὰ πλέξῃ στέμμα
τὰ ράντιζε μὲ δάκρυα, τᾶβαφεν ὅλα μὲ αἶμα.

Εὐλογημένο νᾶνε, ἐλλά, τὸ χῶμα ποῦ σὲ τρέφει
 κ' εὐλογημένο τὸ νερὸ ποῦ πίνεις ἀπ' τὰ νέφη
 κ' εὐλογημένος τρεῖς φορὲς Αὐτὸς ποῦ σ' ἔχει στείλει
 γιὰ τὸ λυχνάρι τοῦ φωχοῦ, γιὰ τ' ἄγιον τὸ καντήλι!
 Δὲν εἶσαι σὺ περήφανη σὰν τ' ἄλλα καρποφόρα
 ποῦ βιαστικά, ἀνυπόμονα δὲν βλέπουνε τὴν ὥρα
 πότε μὲ τ' ἀνθολούλουδα τοὺς κλώνους νὰ σκεπάσουν
 καὶ μὲ μιὰ πρόσκαιρη ὠμορφιὰ τὰ μάτια νὰ ξιππάσουν.
 Ἐσὺ εἶσαι πάντα ταπεινή, πάντα δουλεῦτρα σκύβεις
 μ' ὅλα τὰ πλούτη ποῦ κρατεῖς, μ' ὅλο τὸ βιὸς ποῦ κρύβεις·
 γι' αὐτὸ ἀπ' τὰ πρῶτα νειᾶτα σου ποῦ τὰ φιλοῦν οἱ ἀνέμοι
 ὥς τὰ βαθειὰ γεράματα ποῦ τὸ κορμί σου τρέμει
 καὶ γέρνει κάθε σου κλαδὶ καὶ κάθε παρακλάδι,
 μέσα στὸν κόυφιο σου κορμὸ δὲν σοῦλειψε τὸ λάδι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ

(Συνέχεια)

Ὁ σιὸρ Μᾶρκος, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, εἶχε μάθῃ τελευταῖος ἀπ' ὅλους τὰ διατρέχοντα, διότι, μαθημένος ὡς φιλόμουςος Κορφιάτης, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ θέατρο τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ συζητῇ ἔπειτα μία-δύο ὥρες σοβαρότατα εἰς τὴν Σπανιάδα του κατὰ πόσον ἡ *πρίμα*, ὁ *τενόρος* καὶ τὰ *κόρα* ἔτραγούδησαν καλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, συνήθιζε νὰ κοιμᾶται ἕως τὰς δέκα τὸ πρωῒ ἐπάνω-κάτω καὶ ἀκολουθῶς νὰ πηγαίνει εἰς τὴν Ἀστυνομίαν του, ὅχι διότι δὲν ἦτον ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος—ὁ Κερκυραῖος εἶναι ὁ περισσότερον εὐσυνείδητος καὶ ὁ ἀκριβέστερος ὑπάλληλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους—ἀλλὰ διότι ἐκεῖνα τὰ χρόνια εἰς τὴν Κέρκυραν φόνοι, κλοπαί, ἀκόμη καὶ μικροκαυγάδες ἦσαν σπάνιο πρᾶγμα. Ἐκτάκτως λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸν ἐξύπνησε κάποιος κλητῆρας κατὰ μίαν ὥραν ἐνωρίτερα εἰδοποιήσας αὐτὸν ὅτι μεγάλο συλλαλητήριον γίνεται εἰς τὴν Σπανιάδα καὶ ὅλοι φωνάζουν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ σιὸρ

Τζώρτζη. «Τοῦ σιὸρ Τζώρτζη!» Αὐταὶ αἱ τρεῖς λέξεις κυρίως οἰσθηλάτισαν τὸν σιὸρ Μᾶρκον, καὶ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἔφυγε τρεχάτος ἀπὸ τὸ σπῆτι του χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τρία τέταρτα διὰ νὰ ρουφήσῃ μακάρια τὸν καφέ του καὶ καπνίσῃ τὸ μυρωδάτο ποῦρό του, ὅπως συνήθιζε. Ὅταν λοιπὸν τὸν ἐμάτιασε ὁ Ἀλμπίνης, ὁ Λιναρᾶς καὶ οἱ περὶ αὐτούς, ὅλοι ἔτρεξαν κατ' ἐπάνω του. Ὁ σιὸρ Μᾶρκος ἀτάραχος ἀλλὰ δύσθυμος διὰ τὸν ὕπνον ποῦ ἔχασε, ἐκύτταξε αὐστηρὰ τὸν Ἀλμπίνην καὶ τοῦ ἐκίνησε τὸ κεφάλι ἐρωτῶν συνθηματικῶς τί τρέχει, ὁ δὲ ὑπαστυνόμος, ξεχάσας νὰ δώσῃ ἀναφορὰν τῶν συμβαινόντων, τοῦ ἐφώνησε: «*Impossibile!* δὲν εἶν' ἀλήθεια, σιὸρ Μᾶρκέ μου;»

— Τὶ πρᾶμα, μωρὲ Ἀλμπίνη;

— Μὲ πάψανε, Μᾶρκέ μου! ἐπρόλαβε νὰ παντήσῃ σχεδὸν κλαίων ἀντὶ τοῦ ὑπαστυνόμου ὁ Λιναρᾶς.

— *Impossibile*, μαέστρε μου! Ἔχει δίκιο